

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15.11.2017 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Pokorného a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a JUDr. Milana Suka **t a k t o :**

K odvolání státního zástupce **Okresního státního zastupitelství v Chebu** se podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 25.8.2017 č.j. 6T 54/2017-396 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný

J■ H■ ,
nar. ■■■■ v ■■■■ soukromý podnikatel, trvale bytem ■■■■ ,

j e v i n e n , ž e

dne 30. září 2014 v Chebu, Svobody 49, uzavřel prostřednictvím společnosti Fincentrum a.s., za níž s ním jednal J■ V■ , nar. ■■■■ , tyto smlouvy:

- a) č. ■■■■ o životním pojištění Vario s pojistitelem ČSOB pojišťovna a.s.,
- b) č. ■■■■ o rizikovém životním pojištění s dividendou s pojistitelem UNIQA pojišťovna, a.s.,

příčemž při uzavírání těchto smluv na výslovný dotaz v dotazníku úmyslně uvedl, že má sjednáno pouze investiční životní pojištění se spořením s Českou podnikatelskou pojišťovnou a.s. a zamlčel tedy, že ve stejný den sjednal další pojistnou smlouvu na stejný pojistný zájem a že měl na stejný pojistný zájem již od 24.8.2011 uzavřenou pojistnou smlouvu č. ■■■■ o Flexi životním pojištění s pojistitelem Pojišťovna České spořitelny a.s.,

při uvedení pravdivých údajů o dalších pojistných smlouvách by přitom pojistitelé tyto smlouvy vůbec neuzavřely, smlouvy uzavíral v úmyslu obohatit se v blízké budoucnosti z pojistného plnění z pojistných událostí, jejichž vznik předpokládal, následně u obou pojistitelů nahlásil pojistné události ze dne 20.11.2014 spočívající v pohmoždění pravého kotníku, ze dne 24.1.2015 spočívající ve zlomenině kosti v nártu levé nohy a ze dne 6.6.2015 spočívající v pohmoždění nártu levé nohy, přičemž

- ČSOB pojišťovna a.s. mu za tyto tři pojistné události vyplatila celkovou částku 43.500 Kč, po odečtení zaplaceného pojistného se vůči ní bezdůvodně obohatil o částku 31.044 Kč,
- Uniqa pojišťovna a.s. mu za první pojistnou událost vyplatila částku 12.650 Kč a v případě neodstoupení od pojistné smlouvy č. [REDAKCE] by bylo obžalovanému vyplaceno denní odškodné k úrazu ze dne 24.1.2015 ve výši 24.500 Kč a k tomuto úrazu předpokládaná rezerva na případné trvalé následky byla stanovena ve výši 50.000 Kč,

t e d y

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby zamlčením podstatných údajů v souvislosti s uzavíráním pojistné smlouvy způsobil větší škodu, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž s p á c h a l

přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 210 odst. 1 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu **ve výměře 100 denních sazeb, denní sazba činí 600 Kč (celkem 60.000 Kč).**

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se stanoví, že peněžitý trest může být zaplacen **ve dvanácti splátkách ve výši po 5.000 Kč**; první splátka musí být zaplacena do 15 dnů poté, co bude obžalovaný vyzván podle § 341 trestního řádu k zaplacení peněžitého trestu; ostatních jedenáct splátek musí být zaplaceno vždy do každého 20. dne v měsíci způsobem sděleným obžalovanému v uvedené výzvě počínaje prvním měsícem následujícím po doručení uvedené výzvy obžalovanému; výhoda splátek odpadá, nezaplatí-li obžalovaný jakoukoli dílčí splátku včas.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví **pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců**;

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost uhradit jako náhradu škody:

- ČSOB pojišťovně a.s. se sídlem Pardubice – Zelené Předměstí, Masarykovo náměstí 1458, částku 31.044 Kč,
- UNIQA pojišťovně a.s. se sídlem Praha 6, Evropská 136, částku 6.274 Kč.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. H. uznán vinným, že dne 30. září 2014 v Chebu, Svobody 49, uzavřel prostřednictvím společnosti Fincentrum a.s., za níž s ním jednal J. V., nar. [REDACTED], tyto smlouvy:

- a) č. [REDACTED] o životním pojištění Vario s pojistitelem ČSOB pojišťovna a.s.,
- b) č. [REDACTED] o rizikovém životním pojištění s dividendou s pojistitelem UNIQA pojišťovna, a.s.,

příčemž při uzavírání těchto smluv na výslovný dotaz v dotazníku úmyslně uvedl, že má sjednáno pouze investiční životní pojištění se spořením s Českou podnikatelskou pojišťovnou a.s. a zamlčel tedy, že ve stejný den sjednal další pojistnou smlouvu na stejný pojistný zájem a že měl na stejný pojistný zájem již od 24.8.2011 uzavřenou pojistnou smlouvu č. [REDACTED] o Flexi životním pojištění s pojistitelem Pojišťovna České spořitelny a.s.

při uvedení pravdivých údajů o dalších pojistných smlouvách by přitom pojistitelé tyto smlouvy vůbec neuzavřely, smlouvy uzavíral v úmyslu obohatit se v blízké budoucnosti z pojistného plnění z pojistných událostí, jejichž vznik předpokládal, následně u obou pojistitelů nahlásil pojistné události ze dne 20.11.2014 spočívající v pohmoždění pravého kotníku, ze dne 24.1.2015 spočívající ve zlomenině kosti v nártu levé nohy a ze dne 6.6.2015 spočívající v pohmoždění nártu levé nohy, přičemž

- ČSOB pojišťovna a.s. mu za tyto tři pojistné události vyplatila celkovou částku 43.500 Kč, po odečtení zaplaceného pojistného se vůči ní bezdůvodně obohatil o částku 31.044 Kč,
- Uniqa pojišťovna a.s. mu za první pojistnou událost vyplatila částku 12.500 Kč a za další dvě již nic, po odečtení zaplaceného pojistného se vůči ní bezdůvodně obohatil o částku 6.274 Kč.

Toto jednání obžalovaného okresní soud právně posoudil jako přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a za to mu uložil podle § 210 odst. 1 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 70 denních sazeb ve výši 700 Kč (celkem 49.000 Kč);

podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku stanovil, že peněžitý trest může být zaplacen v deseti splátkách ve výši 4.900 Kč; první splátka musí být zaplacena do 15 dnů poté, co bude obžalovaný vyzván podle § 341 trestního řádu k zaplacení peněžitého trestu; ostatních devět splátek musí být zaplaceno vždy do každého 20. dne v měsíci způsobem sděleným obviněnému v uvedené výzvě počínaje prvním měsícem následujícím po doručení uvedené výzvy obžalovanému; výhoda splátek odpadá, nezaplatí-li obžalovaný jakoukoli dílčí splátku včas;

podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců.

Podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost uhradit jako náhradu škody:

- ČSOB pojišťovně a.s. se sídlem Pardubice – Zelené Předměstí, Masarykovo náměstí 1458, částku 31.044 Kč,
- Uniqa pojišťovně a.s. se sídlem Praha 6, Evropská 136, částku 6.274 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu. Pro úplnost je nutno zmínit, že odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně bylo původně podáno i samotným obžalovaným, nicméně ten je vzal

výslovným prohlášením zpět a soud prvního stupně usnesením ze dne 9.10.2017 vzal podle § 250 odst. 4 trestního řádu zpětvzetí odvolání obžalovaného na vědomí.

Státní zástupce zaměřil odvolání v neprospěch obžalovaného zejména proti výroku o vině, konkrétně proti užití právní kvalifikaci. Odkázal v této souvislosti na znění podané obžaloby, v níž bylo jednání obžalovaného právně kvalifikováno jako přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Poukázal dále na důvody, pro které se okresní soud při právním posouzení věci odchýlil od podané obžaloby s tím, že do popisu skutku nezahrnul jednání obžalovaného spočívající v tom, že u pojišťovny UNIQA obžalovaný uplatnil nárok na pojistné plnění z úrazů ze dne 24.1.2015 a 6.6.2015, kde mu pojistné vyplaceno nebylo. tato část byla v obžalobě posouzena jako pokus trestného činu.

Odvolatel dále namítl, že v daném případě nelze při výpočtu vzniklé škody postupovat tak, jako učinil okresní soud. Podle judikatury je škodou způsobenou trestným činem pojistného podvodu částka, která se rovná rozdílu mezi skutečně poskytnutým pojistným plněním na straně jedné a pojistným plněním, které by náleželo, kdyby pachatel neuvedl nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje, nebo nezamlčel podstatné údaje při uplatnění nároku na pojistné plnění na straně druhé. Za škodu nelze bez dalšího považovat celou výši poskytnutého pojistného plnění, je-li zřejmé, že k pojistné události došlo a že nárok na pojistné plnění vznikl, byť v nižší částce, než jakou pachatel vylákal.

V případě obžalovaného nenastala situace, že by si oba účastníci smluvního vztahu museli vracet navzájem poskytnutá plnění. Je pravdou, že zaplacené pojistné je podmínkou trvání pojistného vztahu a zejména podmínkou pro vyplacení pojistného plnění, protože bez zaplacení pojistného nevznikají nároky. Podle odvolatele však nejde o vynaložené náklady, které by bylo možno odečítat od vzniklé škody, nebo dosaženého prospěchu, jako např. v případech neoprávněného podnikání. V případě uplatnění nároku na pojistné plnění – oznámení pojistné události, kde nedošlo k vyplacení pojistného plnění, je zřejmé, že obžalovaný postupoval stejně jako v dalších případech a pouze díky postupu poškozeného nedošlo k vyplacení pojistného plnění. Takové jednání tedy zůstalo ve stádiu pokusu. Podle názoru odvolatele v daném případě vznikla, resp. hrozila větší škoda a obžalovaný měl být proto uznán vinným v intencích podané obžaloby. Navrhl proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině i trestu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni přítomná ve veřejném zasedání u odvolacího soudu korigovala tento konečný návrh tak, aby obžalovaný byl uznán vinným dle podané obžaloby a byl uložen podmíněný trest odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu a dále i peněžitý trest uložený již soudem prvního stupně.

Obžalovaný se k veřejnému zasedání nedostavil, byl omluven svým obhájcem. Krajský soud shledal podmínky pro konání veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Obhájce obžalovaného se jménem svého klienta vyjádřil k podanému odvolání tak, že zmínil zásadní výhrady, které obžalovaný vznášel ke skutkovým zjištěním v průběhu řízení vedeného před okresním soudem s tím, že si byl zároveň vědom, že obžalovaný původně podané odvolání vzal zpět. Za této situace tedy navrhl, aby odvolání státního zástupce bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Krajský soud v Plzni přezkoumal z podnětu odvolání státního zástupce postupem podle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadených státním zástupcem. Přezkoumával tedy výrok o vině, trestu i náhradě škody. Přezkoumal zároveň řízení, které napadenému rozsudku předcházelo. K vadám, které nebyly odvolatelem vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků odvoláním napadených. Krajský soud poté, co v postupu okresního soudu neshledal podstatné vady řízení předpokládané ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu (takové vady odvolatel ostatně ani nenamítal), dospěl k následujícím závěrům.

Státní zástupce s jedinou výjimkou nebrojí proti skutkovým zjištěním okresního soudu. Podstata jeho odvolání směřovala zejména proti užití právní kvalifikaci. Zmíněnou výjimkou je, že podle státního zástupce okresní soud do popisu skutku nezahrnul jednání obžalovaného spočívající v tom, že u pojišťovny UNIQA uplatnil nárok na pojistné plnění z úrazů ze dne 24.1.2015 a dne 6.6.2015, kde mu pojistné vyplaceno nebylo.

V této souvislosti je však nutno již nyní připomenout a upřesnit, že pokud jde o podanou obžalobu, ve vztahu k pojišťovně UNIQA kladl státní zástupce obžalovanému za vinu, že vedle pojistné události ze dne 20.11.2014 oznamoval pojišťovně UNIQA dne 17.4.2015 pojistnou událost (poranění nártu levé nohy), k níž mělo dojít 24.1.2015 (tzv. denní odškodné), a dne 10.4.2015 uplatnil trvalé následky ze **stejně** pojistné události. Obžalovaný tak podanou obžalobou nebyl stíhán za to, že by vůči pojišťovně UNIQA uplatnil nárok na pojistné plnění i z úrazu ze dne 6.6.2015. Tomu ostatně odpovídá i usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného ze dne 5.4.2017 (č.l. 49), které obsahově koresponduje podané obžalobě. Rovněž ze zprávy pojišťovny UNIQA ze dne 8.6.2016 na č.l. 121-123 vyplývá, že obžalovaný pouze dne 10.4.2015 ohlásil pojistnou událost vzniklou dne 24.1.2015 ve vztahu k oběma plněním –denní odškodné a trvalé následky. V reakci na odvolání státního zástupce však bylo zapotřebí doplnit dokazování (jak se také stalo) ve vztahu k pojišťovně UNIQA o zjištění, jaká částka denního odškodného a trvalých následků by byla obžalovanému vyplacena v případě, že by pojistitel neodstoupil od předmětné pojistné smlouvy. Zprávou zmíněné pojišťovny bylo sděleno, že denní odškodné by v takovém případě (úraz z 24.1.2015) bylo klientovi vyplaceno ve výši 24.500 Kč a předpokládaná rezerva na případné trvalé následky úrazu byla stanovena ve výši 50.000 Kč. Dále bylo touto pojišťovnou sděleno, že k 20.5.2015 bylo obžalovaným zapláceno pojistné ve výši 4.928 Kč.

Pokud jde o rozsah dokazování, se shora uvedenou výjimkou je krajský soud považuje za korespondující ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Odvolací soud musel reagovat na to, aby zjistil, jaké částky pojistného plnění by byly obžalovanému vyplaceny v případech, kdy jím byl uplatněn nárok na pojistné z pojistné události ze dne 24.1.2015, avšak z důvodů odstoupení od pojistné smlouvy pojišťovnou UNIQA mu pojistné vyplaceno nebylo. Již podanou obžalobou nebyly zjišťovány okolnosti posledně zmíněné odvolacím soudem ve vztahu k výši škody, která hrozila i v souvislosti s uplatněným nárokem obžalovaného na pojistné, které však z výše uvedených důvodů vyplaceno nebylo. Protože odvolání bylo podáno v neprospěch obžalovaného státním zástupcem, nebyl krajský soud za dané situace vázán zákazem *reformationis in peius* (zákazem změny k horšímu) a mohl skutková zjištění po doplnění dokazování oproti rozhodnutí soudu prvního stupně změnit v neprospěch obžalovaného a stejně tak mohl postupovat i v otázce právní kvalifikace a uloženého trestu.

Po doplnění dokazování tedy byl napadený rozsudek zrušen a znovu bylo ve věci rozhodnuto tak, aby skutková zjištění korespondovala celkovému kontextu jednání

obžalovaného i zjištění výše škody, která v důsledku toho byla způsobena a hrozila ve vztahu k pojišťovně UNIQA.

Pokud jde o námitky odvolatele týkající se užití právní kvalifikace, má krajský soud za to, že soud prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud při zjišťování fakticky způsobené škody oběma poškozeným vycházel z toho, o jaké částky se obžalovaný na úkor obou pojistitelů stíhaným jednáním neoprávněně obohatil, resp. jaký následek v důsledku jeho jednání hrozil. Pokud jde o pojistnou událost oznámenou obžalovaným pojišťovně Uniqua za úraz ze dne 20.11.2014, je zřejmé i z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, že obžalovanému byla vyplacena částka 12.650 Kč, ačkoliv ve skutkové větě je uvedena částka 12.500 Kč. Krajský soud si byl vědom, že část takto vyplaceného pojistného představovaly i náklady na vypracování lékařské zprávy, nicméně v částce 12.650 Kč bylo obžalovanému vyplaceno pojistné plnění jako celek a proto i upřesnil ve skutkové větě vyplacené pojistné v této výši. Ve shodě se soudem okresním má krajský soud za to, že při zjišťování výše způsobené škody okresní soud správně zohlednil, v jakých částkách bylo obžalovanému vyplaceno pojistné plnění a jaké částky obžalovaný na pojistném uhradil. Ostatně i pojišťovny při vyčíslení škody postupovaly tak, že po obžalovaném požadovaly pouze rozdíl mezi tím, v jakých částkách bylo obžalovanému plněno a tím, v jakých částkách bylo zapláceno pojistné. Okresní soud konstatoval, že tato škoda se nijak neprojevila v právní kvalifikaci jednání obžalovaného, nicméně nevysvětlil, z jakých důvodů se při právním posouzení věci odchýlil od podané obžaloby.

Krajský soud si je vědom právní úpravy ustanovení § 210 trestního zákoníku s tím, že v případě posouzení zde popisovaného jednání jako přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku není znakem skutkové podstaty výše způsobené škody. V daném případě jde o zamlčení podstatných údajů obžalovaným v souvislosti s uzavíráním pojistných smluv. Pokud pak jde o ustanovení odstavce 4 zmíněného zákonného ustanovení, je znakem této kvalifikované skutkové podstaty i výše škody, resp. způsobení tzv. větší škody (dle § 138 odst. 1 trestního zákoníku škoda dosahující částky nejméně 50.000 Kč a nedosahující částky 500.000 Kč). V souvislosti s tím by se mohlo zdát, že k naplnění znaků této skutkové podstaty dojde pouze tehdy, pokud je tzv. větší škoda fakticky způsobená, Krajský soud však má za to, že v tomto případě bylo nutno vnímat, z jakých důvodů, s jakým záměrem i s jakými reálnými předpoklady byly obžalovaným uzavírány jednotlivé smlouvy, což okresní soud ve skutkové větě přiléhavě vyjádřil tím, že obžalovaný zmíněné smlouvy uzavíral v úmyslu se obohatit v blízké budoucnosti z pojistného plnění z pojistných událostí, jejichž vznik „předpokládal“. Tento předpoklad obžalovaného se ostatně ukázal jako skutečně reálný, protože v krátké době po uzavření předmětných pojistných smluv došlo u obžalovaného k úrazům ve dnech 20.11.2014, 24.1.2015 a ostatně pak i 6.6.2015. Byť si je krajský soud vědom, že pojistná událost je svým způsobem nahodilou okolností, v případě obžalovaného tak tomu zřejmě nebylo, jak se ostatně i ukázalo poté, co byly obžalovaným uzavřeny jednotlivé pojistné smlouvy, v důsledku nichž je vůči němu vyvozována trestní odpovědnost. Krajský soud tak má za to, že je v daném případě nutno vycházet z toho, k jakému následku jednání obžalovaného a jeho úmysl od počátku směřovaly. Obžalovaný si musel být vědom, že v rámci uzavřených pojistných smluv bude hradit poměrně vysoké pojistné, což také bude ve svém důsledku odůvodňovat i vyšší částky vyplacené mu z příslušných pojistných událostí. Pokud by tomu tak nebylo, bylo by nelogické, aby obžalovaný takové „riziko“ při uzavírání pojistných smluv podstupoval. Z toho, v jakých částkách obžalovaný pojistné platil a jakou představu jistě měl o tom, v jakých částkách mu může být vyplaceno pojistné, lze bez důvodných pochybností dovodit minimálně srozumění

obžalovaného s obohacením se na úkor pojišťoven o částky, které pak ve svém souhrnu je možno označit jako větší škodu. Na straně jedné bylo obžalovanému ve všech případech vyplaceno pojistné v částkách, které nedosáhly hranice větší škody, tedy 50.000 Kč, současně však v důsledku jednání obžalovaného vůči pojišťovně UNIQA a úrazu ze dne 24.1.2015 způsobení větší škody hrozilo, protože obžalovanému by v případě neodstoupení této pojišťovny od pojistné smlouvy bylo vyplaceno tzv. denní odškodné ve výši 24.500 Kč, po odečtení zaplaceného pojistného k 20.5.2015 pak by škoda spočívající v neoprávněném obohacení obžalovaného v tomto případě činila 19.572 Kč (pomineme-li částku pouze vyhrazenou jako předpokládanou rezervu na trvalé následky z pojistné události ze dne 24.1.2015). V důsledku celkového jednání obžalovaného tedy hrozilo způsobení škody minimálně v částce přesahující částku 50.000 Kč. Pokud jde o tzv. trvalé následky a částku, která byla na ně vyhrazena jako předpokládaná rezerva, zmínil se o ní krajský soud sice ve skutkové větě, nicméně nemohl přehlédnout, že šlo o rezervu předpokládanou a tudíž podstatnější závěry o výši způsobení škody, která v daném případě hrozila, nebylo možno předjímat. Fakticky vyplacené pojistné obžalovanému s ohledem na jeho výši tedy nedosahuje výše tzv. větší škody, na straně druhé by bylo nelogické, aby obžalovaný nebyl postižitelným za jednání, které v důsledku jím zvoleného postupu sledoval, tedy jednání bezprostředně směřujícího ke způsobení tzv. větší škody (zmíněnou bezprostřednost je nutno posuzovat i z toho hlediska, v jakých časových intervalech, aniž by to vzbudilo pozornost pojišťoven, si obžalovaný mohl dovolit uplatňovat pojistné události).

Z těchto důvodů krajský soud posoudil jednání obžalovaného i dle kvalifikované skutkové podstaty, tedy dle § 210 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku, byť za dané situace spáchané ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Pokud pak jde o postup týkající se odečtení částky uhrazeného pojistného od částek vyplacených obžalovanému v rámci pojistných událostí, i v tomto případě má krajský soud za to, že za situace, kdy v případě uvedení pravdivých údajů, resp. jejich nezamlčením obžalovaným by pojistné smlouvy vůbec nevznikly, případně za podmínek nevýhodných pro obžalovaného, muselo dojít k postupu zvolenému již okresním soudem při stanovení výše škody, což ostatně koresponduje i postupu samotných poškozených pojišťoven. Ve zbytku je možno odkázat na rozsudek prvoinstančního soudu.

Postup odvolacího soudu shora popsany musel nutně najít odraz i ve zpřísnění uloženého trestu, protože obžalovaný byl za takové situace ohrožen přísnější trestní sazbou trestu odnětí svobody v rozmezí jeden rok až pět let nebo peněžitým trestem. I krajský soud má za to, že s ohledem na okolnosti uváděné soudem prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí k hodnocení osoby obžalovaného i zákonným hlediskům rozhodným pro ukládání trestů bude postačující pro jeho nápravu uložení trestu nespojeného s přímým odnětím svobody, v daném případě trestu peněžitého. V podstatě za stejných podmínek a ze stejných důvodů krajský soud rozhodl o uložení peněžitého trestu obžalovanému v celkové výměře 60.000 Kč, kdy z důvodů opět uváděných již okresním soudem obžalovanému povolil jeho splácení. Obžalovaný si musí být vědom i sankce, které mu hrozí v případě nerespektování podmínek povolení splátek, tedy ztráty jejich výhody. Jako trest náhradní, tedy nepodmíněné odnětí svobody v případě neuhrazení peněžitého trestu ve stanovené lhůtě, stanovil krajský soud tento druh trestu v trvání korespondujícím výši uloženého peněžitého trestu.

Pokud jde o povinnost obžalovaného k náhradě škody, rozhodl o ní krajský soud ve shodě se soudem okresním z důvodů uváděných jím v odůvodnění napadeného rozhodnutí i

v kontextu s tím, v jakých částkách byl proti obžalovanému nárok na náhradu škody uplatněn poškozenými pojišťovnami. V souvislosti s tím napravil i formální pochybení soudu prvního stupně, který v napadeném rozsudku obžalovanému uložil povinnost k náhradě škody dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, ačkoliv správně jde o § 228 odst. 1 trestního řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 15.11.2017

Mgr. František Pokorný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vendula Jurčová